

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 67

Đêm mưa tuyết diệt trừ yêu quái

Lão tăng hỏi :

- Thí chủ soi bằng cách nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ giơ mặt kính chiếu về phía người ẩn thân.

Lão tăng thở phào một cái nói:

- Thế là thí chủ sử dụng không đúng cách rồi.

Thiết Kỳ Sĩ ủa lên một tiếng hỏi:

- Đại sư! Vậy sử dụng thế nào?

Lão tăng đáp:

- Thứ kính này không phải cầm tay. Thí chủ cứ mang luôn trong mình, đặt nơi huyệt Đan Điền trước ngực. Khi muốn soi, thí chủ khẽ đề tụ chân khí, Bảo kính sẽ lập tức phản chiếu, người ẩn hình trong vòng mười trượng sẽ hiện ra một bóng đen, nhưng chỉ một mình thí chủ ngó thấy người kia vì chân khí là của thí chủ. Chân khí lại không hình thể, không màu sắc, nên người ngoài không dòm thấy. Nếu cầm kính mà soi thì hiệu quả sẽ kém đi nhiều. Cổ Mộ U Linh công lực có cao thâm đến đâu cũng chẳng thể che được thân mục của thí chủ.

Thiết Kỳ Sĩ cả mừng hỏi:

- Đa tạ đại sư có lòng chỉ điểm. Xin hỏi người đó là ai?

Lão tăng đáp:

- Người này vĩnh viễn không đời khỏi núi Tu Di. Lão chính là Tu Di

Thiên Tôn. Bảy chục năm trước, lão còn nhỏ tuổi, những nhân vật võ lâm kêu bằng Thần Mục Lang Quân. Lão có Thần Mục kỳ công, nhưng năm trước đã bị Cổ Mộ U Linh dùng kế móc mắt đôi mắt thần.

Kỳ Dao kinh hãi nói:

- Bọn tiểu nữ đã gặp thanh niên. Đúng gã dùng đôi mắt thịt để nhìn ra người ẩn hình.

Lão tăng ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ Thần Mục lang quân đã có truyền nhân?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Chắc thế. Gã có công lực hiển nhiên rất cao thâm, có người cho tại hạ biết gã là Thần Mục sát tinh. Đồng thời người ta nhắc tới phu nhân của Thần Mục sát tinh là Càn Khôn Long. Càn Khôn Long lại chết về tay Quân Thiên đế chúa.

Lão tăng “ủa” một tiếng nói:

- Càn Khôn Long là một tay cao thủ ở phe Hắc Đạo.

Thiết Kỳ Sĩ nhắm chừng đã bắt đầu canh một, liền nhìn lão tăng nói:

- Đại sư! Bây giờ không còn sớm nữa, đến lúc phải phòng thủ rồi.

Lão tăng đứng dậy đáp:

- Bản tăng xin cáo từ. Khi có việc sẽ đến thỉnh thí chủ. Bây giờ thí chủ hãy nghỉ ngơi một lúc.

Thiết Kỳ Sĩ đưa lão ra ngoài tiểu điện, nhưng không nhắc tới việc mình xuất động. Chàng trở vào nhìn Văn Đế Đế nói:

- Văn muội cùng lão Cao giám thị ở trên không. Tiểu huynh cùng lệnh thư thư ngấm ngầm điều tra các nơi dưới đất. Đêm nay mặt đất đầy tuyết phủ, nhất định các vị nhìn rõ tình hình bên dưới.

Cao Dương đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ có thể nhìn thấy các vị. Đồng thời bọn tại hạ cũng không dám dờn xa công tử. Lần trước mắc bẫy bây giờ hãy còn sợ. Từ nay không hành động một mình nữa.

Kỳ Dao cười nói:

- Cái đó kêu bằng: Lần trước bị đau lần sau phải ngán.

Ban đầu cả bốn người vọt lên không ra ngoài chùa. Thiết Kỳ Sĩ và Kỳ Dao lén lén hạ mình xuống đất.

Phạm vi thành Lạp Tát rất rộng lớn. Địa thế lại không bằng phẳng.

Những nơi kiến trúc chõ cao chõ thấp. Đường phố quanh co lồi lõm chẳng thành hàng lối nào hết.

Văn Đế Đế bay sát bên Cao Dương lên giọng oán trách:

- Phía dưới tuy khắp nơi một màn tuyết trắng, nhưng ở trong toà thành cổ quái này làm sao giữ cho khỏi thoát ly hình bóng Sĩ ca và Kỳ thư được?

Cao Dương đáp:

- Cần gì phải theo sát. Muốn thế thì trừ phi họ chỉ đi trên nóc nhà. Chúng ta chỉ cần thỉnh thoảng ngó thấy là đủ. Ủa! Bọn họ hạ xuống phía trước nhà kia rồi.

Văn Đế Đế hỏi:

- Chúng ta cũng sà xuống nên chẳng?

Cao Dương đáp:

- Không được. Chúng ta ở trên cao mới nhìn thấy xa. Khi phát hiện điều gì sẽ lập tức báo cho họ biết.

Trong toàn thành không thấy một tia đèn lửa nào. Ở trên không dòm xuống chẳng khác một toà thành chết.

Văn Đế Đế thấy tuyết tạnh gió yên liền nhìn Cao Dương hỏi:

- Sao chẳng nhìn thấy bóng đen hoạt động chi hết?

Cao Dương khẽ la lên:

- Coi kìa! Long đầu xách một người vọt lên nóc nhà rồi.

Văn Đế Đế “ồ” một tiếng, nói:

- Y bắt được yêu nhân mà không phát ra một tiếng động.

Cao Dương nói:

- Y bay về phía thành ngoại. Sao chẳng thấy Kỳ Dao cô nương đâu.

Văn Đế Đế đáp:

- Thư thư đang đi trên đường phố và cũng bắt được một tên.

Hai người không hiểu nên theo dõi ai, mà chia ra cũng không ổn. Lúc do dự chợt thấy hai bóng đen từ dưới thềm nhà bay vọt lên. Hiển nhiên hấn rượt theo Thiết Kỳ Sĩ.

Cao Dương vội nói:

- Té ra Long đầu có ý dụ địch. Chúng ta mau rượt theo hai bóng đen này.

Văn Đế Đế chẳng có chủ trương gì đành bay theo sau Cao Dương.

Ra khỏi thành, hai người vội hạ mình xuống trước mặt Thiết Kỳ Sĩ, cất tiếng bảo chàng:

- Phía sau có người rượt theo.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi:

- Thế thì còn một người chưa tới ư?

Văn Đế Đế hỏi lại:

- Thư thư cũng bắt được một tên. Bọn chúng là hạng người nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Dĩ nhiên là người Cổ Mộ Môn. Tên này ta đã nhét một viên Ngưng độc đan vào miệng. Các vị giữ lấy hẩn. Chờ ta đi thu thập hai người đuổi theo rồi sẽ hỏi khẩu cung.

Chàng buông tên yêu nhân ở trong tay ra rồi xoay mình nhanh như điện chớp trở lại đường cũ.

Chỉ trong nháy mắt, bỗng nghe có tiếng tử vong phát ra. Giữa lúc đêm thanh khẩu âm lại càng rõ rệt.

Cao Dương kinh hãi khẽ la lên:

- Hổng bét! Thanh âm này có thể làm kinh động nửa toà thành.

Hẩn chưa dứt lời, bỗng nghe Thiết Kỳ Sĩ chạy đến la hoảng:

- Các vị bay về thành cho mau! Dường như Dao muội chạm trán cường địch rồi. Hai vị tiếp ứng cho nàng trước rồi tại hạ sẽ đến ngay.

Văn Đế Đế nghe nói cả kinh lập tức cùng Cao Dương bay trở lại. Vừa qua sông đã nghe tiếng quát tháo om sòm.

Cao Dương lớn tiếng hô:

- Le lên ! Chỗ này đông người quá!

Vượt qua bức tường thành liền dòm thấy rất nhiều bóng đen chuyển động. Cuộc chiến đấu đang khai diễn phía trước một ngôi nhà lớn. Nhờ ánh tuyết long lanh nhìn bóng đen rất rõ. Tuy không nhận ra diện mục, Văn Đế Đế cũng la lớn:

- Đánh tới đây rồi.

Cao Dương cười đáp:

- Hải cô nương trá bại. Y cũng có ý dụ địch ra ngoài thành.

Văn Đế Đế nói:

- Sáu người đuổi một mình y, chúng ta phải xông tới.

Cao Dương đáp:

- Hà tất chúng ta phải cử động? Bản lĩnh của lệnh thư chẳng coi sáu yêu nhân này vào đâu?

Dần dần Kỳ Dao dẫn dụ địch nhân đến bên tường thành nàng phát giác ra Cao, Văn hai người liền la lớn:

- Tránh ra! Các vị đừng can thiệp vào.

Cao Dương nghe nói nhìn Văn Đế Đế vẫy tay hỏi:

- Làm sao? Chúng ta ra trước đi thôi chứ?

Hai người vung tay vọt lên vượt qua thành hạ xuống, nhưng chân chưa hạ xuống tai đã nghe những tiếng rú thê thảm. Nguyên Kỳ Dao vung chém loạn. Hai người ngoảnh đầu nhìn lại thấy bóng vọt tới. Chính là Kỳ Dao.

Kỳ Dao vừa tới, hỏi ngay:

- Sĩ ca đâu?

Văn Đế Đế cười đáp:

- Y đang tra hỏi khẩu cung ở bên một khu rừng cây.

Kỳ Dao nói:

- Bọn ta mau về chùa trước, đề phòng có yêu nhân đuổi tới.

Cao Dương hỏi:

- Cô nương vừa giết những người nào?

Kỳ Dao đáp:

- Đó là những người trong Lam quan lệnh ở Cổ Mộ Môn.

Ba người bay trên không trở về chùa Bồ Đạt Lạp, nhưng lúc vào tiểu điện liền phát giác trong chùa chẳng có động tĩnh gì.

Kỳ Dao thở phào nói:

- Yêu nhân chưa phát động. Chúng ta uống công một lúc.

Ba người vừa vào nhà đã nghe ba vị lão tăng ở ngoài lên tiếng:

- Các vị thí chủ phải một phen cực nhọc.

Cao Dương hỏi ngay:

- Ba vị sư phó có nghe tiếng gì không?

Chủ Phụ lão tăng chấp tay đáp:

- Tệ tự ở nơi cao nhất. Bất luận chỗ nào trong thành phát ra thanh âm cũng nghe rõ. Nhưng không hiểu các vị đã gặp bao nhiêu người?

Cao Dương mời ba nhà sư vào ngồi cười nói:

- Vụ này thu hoạch chưa được mấy, chỉ có tám yêu nhân mà thôi.

Hữu Phụ đại sư không thấy Thiết Kỳ Sĩ vội hỏi:

- Thiết thí chủ đâu rồi?

Kỳ Dao đáp:

- Y chưa về tới.

Bỗng nghe Thiết Kỳ Sĩ ở ngoài cửa lên tiếng:

- Về đây rồi. Dao muội đã giết hạng người nào?

Kỳ Dao đáp:

- Một điều bất ngờ là bọn Lam quan lệnh ở Cổ Mộ Môn cũng vào thành rất đông. Tiểu muội thu thập toàn là người ở Lam quan lệnh.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn ba nhà sư nói:

- Ba vị đại sư! Bảo vật của quý giáo hiện giờ khó mà tìm ra được, hành động của bọn tại hạ bị Cổ Mộ Môn phát giác rồi.

Vẻ mặt chàng nghiêm trọng khiến ba nhà sư chấn động tâm thần đồng thanh hỏi:

- Thí chủ đã biết rõ nội tình bọn yêu nhân chưa?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Vừa rồi tại hạ bắt một tên tra hỏi khẩu cung. Hiện giờ hắn hãy còn sống. Hắn nói là Bảo điển của phe Mật Tông đã đưa tới tay Cổ Mộ U Linh rồi. Đồng thời họ còn muốn lấy cắp một bảo vật khác. Hắn là một tên phó lệnh chúa trong Huỳnh quan lệnh. Chẳng hiểu lời nói của hắn có đúng không?

Ba nhà sư thở dài hỏi:

- Vậy biết làm thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Các phái Trung Nguyên đều mất vật trọng yếu chứ chẳng riêng gì quý giáo. Đây là một thủ đoạn của Cổ Mộ Môn muốn uy hiếp các môn phái võ lâm. E rằng sau này chúng còn thi hành những kế hoạch đê hèn khác nữa.

Ba nhà sư đồng thanh nói:

- Bọn Cổ Mộ Môn phí công một cách vô ích. Đã là môn phái có lịch sử thì trừ phi bị hủy diệt mới tan hết, chẳng bao giờ có chuyện đầu hàng.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Hiện giờ may còn mấy vật kỳ bảo khiến cho bọn Cổ Mộ Môn chú ý. Coi tình thế này thì toàn thể võ lâm có thể kéo dài cuộc phát động. Quý giáo chỉ cần phòng thủ cẩn thận. Sự tổn thất về nhân viên chắc không nhiều đâu. Bọn yêu nhân chú ý đến hành động lấy cắp bảo vật.

Tả Phụ đại sư hỏi:

- Hành động vừa rồi của thí chủ, bọn bản tăng đã hiểu rõ chỗ dụng ý, rất lấy làm cảm kích. Có điều muốn lưu thí chủ ở lại một ngày rồi hãy ra đi được chăng?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp:

- Lưu lại một ngày để coi động tĩnh là điều khẩn yếu, nhưng bọn tại hạ không nên ở trong chùa, đề phòng địch nhân phát giác gây nên điều bất ổn.

Tả phụ đại sư nói:

- Thí chủ nghĩ rất chu đáo. Sáng mai bản tăng sẽ an bài cách khác.

Ba nhà sư cáo từ đi rồi, Kỳ Dao hỏi Thiết Kỳ Sĩ:

- Đại ca xử trí với tên phó lệnh chúa Huỳnh quan lệnh đó bằng cách nào?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tha hấn rồi. Hấn nói thật mà không chống cự, tựa hồ thụ độc chưa sâu. Lúc ra đi hấn còn lộ vẻ cảm kích. Sau này tất có chuyển biến.

Một đêm trôi qua bọn Thiết Kỳ Sĩ được tên Lạt Ma trẻ tuổi đưa ra khỏi chùa Bồ Đạt Lạp đến ở một toà đình viện rất hào hoa. Chủ nhân toà viện này tạm thiên đi chỗ khác. Cả bọn nam nữ thanh niên hầu hạ có đến mười mấy tên, nhưng đều là người Tạng. Còn đồ ăn uống vẫn do người Hán nấu nướng như trước.

Đến trưa, trên trời xuất hiện dương quang. Mưa tuyết tạnh hẳn, gió cũng yên rồi. Kỳ Dao nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Chắc sư ca cùng Ngũ gia đến rồi. Chúng ta thử ra ngoài thành coi được chăng?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại:

- Dao muội tưởng đi đón họ chăng?

Kỳ Dao đáp:

- Ít khi gặp buổi có ánh dương quang. Chúng ta ra ngoài Tây giao một chuyến để coi tuyết cũng hay.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Trong thành rất đông yêu nhân. Cử động của bọn ta nhất định bị chúng theo dõi.

Cao Dương nói:

- Nếu vậy càng hay. Chúng ta ra ngoài thu thập họ.

Văn Đế Đế nói:

- Thế thì chỗ ở của chúng ta không giữ bí mật được nữa.

Cao Dương nói:

- Nơi đây còn ẩn cư được chăng? Chắc bọn yêu nhân biết rồi. Chúng ta nên đi thôi.

Thiết Kỳ Sĩ vốn là người hiếu động, nghe nói cũng không kiên trì nữa, liền cười đáp.

- Nếu vậy lão Cao dẫn đường đi. Đường từ trung tâm thành rồi ra đến Tây giao không phải là gần, đã chẳng thể thi triển khinh công lại cũng không nên bay trên trời, mà đi bộ thì mất hàng nửa ngày.

Bốn người ra đường phố liền thay đổi chủ ý mượn một cỗ xe ngựa. Dời khỏi Lạp Tát mất chục dặm thì đến một nơi chùa cổ kêu bằng Biệt Phong tự. Nơi đây cũng có thị trấn và lấy tên chùa làm tên trấn.

Trấn này ở tây ngạn sông Lạp Tát. Xe ngựa theo dọc sông đến đường quan đạo.

Ra khỏi thành chừng hơn hai chục dặm. Cao Dương không thấy sau xe có nhân vật nào khả nghi. Tuy rất nhiều người đi đường nhưng coi kỹ toàn là Tạng dân ở miền phụ cận. Lão cảm thấy nghi ngờ quay vào trong xe khẽ hỏi:

- Long đầu không có ý kiến gì ư?

Nguyên trong xe ba người ngồi. Còn Cao Dương ngồi bên người đánh xe.

Thiết Kỳ Sĩ nghe hỏi mỉm cười hỏi lại:

- Mặt sau không có ư? Vậy ngó qua mé hữu.

Cao Dương lập tức ngoảnh đầu nhìn bên phải. Hắn không khỏi sửng sốt, nguyên trong rừng cây mặt này có bóng người thấp thoáng nhưng vị

cành cây đầy tuyết phủ che khuất không rõ số mục. Hấn kinh hãi khẽ la:

- Này các vị! Chuẩn bị động thủ đi thôi!

Thiết Kỳ Sĩ ngồi trong xe dặn:

- Chúng ta sắp sửa xuống xe. Ai nấy đeo mặt nạ vào. Cao lão đại! Lão Cao bảo xa phu đánh xe trở về.

Kỳ Dao xuống xe sau cùng hỏi:

- Chúng ta rượt theo để hạ thủ chăng?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Coi tình hình thì bọn yêu nhân này không phải rượt theo chúng ta. Hiện giờ đã cách thành ngoài hai chục dặm, bọn họ mà rượt tất đã qua bên này rồi.

Văn Đế Đế hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Rượt theo để coi cho rõ. Ta chỉ có thể đoán ra một điều đây là bọn yêu nhân vâng lệnh đến tặng viện cho đồng bọn ở trong thành.

Cao Dương nhảy lên hỏi:

- Hồng bát! Hay là bọn Cao lão nhị bị ngăn chặn rồi?

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Ngoại tử sư ca gặp địch nhân ẩn hình chẳng nói làm chi, còn nhân vật hữu hình thì hơn trăm tên y chẳng coi vào đâu.

Cao Dương dặn phu xe quay về thành rồi. Thiết Kỳ Sĩ dẫn ba người rẽ xuống đường nhỏ mà đi. Bỗng thấy trước mặt có toà núi cao cản đường chàng liền dừng bước hỏi:

- Có ai biết sơn mạch trái núi trước mặt ra làm sao không?

Cao Dương hỏi lại:

- Công tử hỏi sơn mạch làm chi?

Thiết Kỳ Sĩ lại hỏi:

- Các vị có ngó thấy một lá cờ lớn bay phất phới trên ngọn núi cao nhất không?

Cao Dương chú ý nhìn, bất giác kinh hãi la lên:

- Trên núi Đường Cổ Lạp có người khai sơn lập trại rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Té ra đây là Đường Cổ Lạp sơn. Chỗ này cách Lạp Táp không đầy bốn chục dặm. Chẳng lẽ bọn Hắc đạo lớn mật dám coi thường Lạt Ma giáo? Sao trên lá cờ lại viết bốn chữ “Thế thiên hành đạo” ? Về đời Đường bọn Hắc đạo giang hồ thích chơi trò này, nhưng từ đời Nguyên, Minh, phe Hắc đạo không chơi trò này nữa. Ai ngờ bữa nay nơi đây lại dở trò đó mới thật là kỳ. Ta phải lên coi mới được.

Kỳ Dao nói:

- Dính vào người ta làm chi? Tiểu muội đoán đó chỉ là bọn mật lưu giang hồ chẳng biết trời cao đất dày nên triệu tập mấy chục tên mèo què biết vài đường quyền cước, chiếm lĩnh nơi đây để hãm dọa bọn người quê mùa. Nhiều là mười bữa ít là mấy ngày, chúng kiếm được chút tiền xài rồi lại nhổ trại bỏ đi.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Chưa chắc. Dù nửa ngày cũng không được. Khi nào những nhà sư ở Lạp Táp lại không can thiệp?

Kỳ Dao đáp:

- Sớm đến chiều đi, những nhà sư chưa kịp biết tin tức.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Gần đây một toán lớn người Cổ Mộ Môn xuất hiện ở giải đất này mà bọn chúng dương cờ trên mặt núi há chẳng là tìm lấy cái chết?

Cao Dương “ồ” một tiếng hỏi:

- Phải rồi. Vừa đây còn một toán nữa thì sao?

Thiết Kỳ Sĩ cũng cảm thấy có điều khác là liền cùng ba người đi về phía là cờ.

Chỗ đó không phải là một ngọn núi mà là chỗ cao nhất trong dãy núi. Bốn người đi thẳng một mạch tới nơi thấy lá cờ treo trên ngọn cây lớn. Dưới gốc cây có một lão già nằm ngủ. Lão này ăn mặc rách rưới, tuổi ngoài tám chục.

Đoàn người nhìn quanh rất đỗi ngạc nhiên, vì chẳng thấy nhân vật phe Hắc đạo nào khai sơn lập trại.

Cao Dương lớn tiếng hỏi:

- Này này! Lão già kia! Lão làm trò quỷ gì vậy?

Lão già ngủ ngáy như sấm. Tiếng ngáy còn lớn hơn cả tiếng quát của Cao Dương.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Lão Cao! Lão này giả vờ khéo quá! Lão Cao nhìn xung quanh chẳng thấy băng tuyết chi hết, đủ tỏ nội công của lão không phải tầm thường. Đáng tiếc là lão còn giả vờ.

Cao Dương hỏi:

- Lão làm trò quý gì vậy?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Chiêu bài của lão đã viết rõ ràng bốn chữ “Thế thiên hành đạo” đó thôi.

Kỳ Dao đột nhiên nhìn lão già la gọi:

- Lão đại vương! Lão hãy còn sống chứ?

Lão già nhảy bổ lên quát hỏi:

- Ai nhận ra lão phu?

Kỳ Dao đáp:

- Tiểu nữ nhận ra lão trượng. Lão trượng lấy làm lạ lắm phải không?

Lão già dương mắt lên nhìn chăm chặp vào mặt Kỳ Dao, miệng “ồ” một tiếng hỏi:

- Ngươi là người thế nào của Hải Thần?

Kỳ Dao vừa vừa đáp:

- Lão trượng vẫn còn nhớ tới gia phụ.

Lão già cười hô hố nói:

- Té ra ngươi là đứa con bảo bối của Hải lão quý. Thế là lão phu đã chiêu đến được một tên. Ha ha!

